

Γράμματα από το Μεξικό - Δύσκολες Ιστορίες

«Ειλικρίνεια είναι η ικανότητα και το κουράγιο να βλέπεις τα πράγματα όπως είναι και να μην υποκρίνεσαι ότι δεν τα είδες»

Συζήτηση με τη μάνα

- Γεια σου Μάνα
- Γεια σου αγόρι μου, τι κάνεις;
- Καλά, μια χαρά. Εσύ;
- Καλά. Εδώ με τον πατέρα σου καθόμασταν και βλέπαμε τι γίνεται στο Μεξικό και λέω κάτσε να σε πάρω να δω πως είναι τα πράγματα.
- Ωραία Ωραία.
- Νικηφόρε μου εκεί κάνεις ακόμα τα ίδια που έκανες και στην Ευρώπη με τις βόλτες με τα λεωφορεία και το περπάτημα αργά τη νύχτα;
- Ναι τα κάνω.
- Και είναι ασφαλής εκεί η κατάσταση γενικά;
- ...
- Γιατί δε μου απαντάς; Δε μου υποσχέθηκες ότι θα μου λες την αλήθεια; Χρειάζεται να ανησυχώ;
- Εε γι' αυτό δεν σου απαντάω μάνα. Επειδή υποσχέθηκα να λέω την αλήθεια και δεν θέλω να σε στεναχωρήσω.
- Να προσέχεις παιδί μου.
- Προσέχω μάνα. Όσο μπορώ προσέχω.

Και πως να πω στη μάνα μου να μην ανησυχεί όταν...

Άτιτλο

- Φεύγω έχω αργήσει πάω στο σεμινάριο στη Frayba. Τα λέμε μετά.

...

- Ταξί ταξί! Καλημέρα.
- Καλημέρα. Που πας;
- Δρόμος Βραζιλίας στο Μπάριο Μεχικάνος.
- Φύγαμε. Από που είσαι;
- Από την Ελλάδα.
- Ααα. Και πως είναι εκεί; Επικίνδυνα;
- Υποθέτω αναλόγως τι κάνεις στη ζωή σου (αν μετακινείσαι με τρένο ή αν είσαι αναρχικός ή αν βγαίνεις εξάρχεια πχ. σκέφτομαι από μέσα μου) αλλά θεωρητικά μπορείς να ζήσεις μια μη επικίνδυνη ζωή.
- Εδώ έμαθες τι έγινε χθες;
- Όχι τι;
- Οοο χαμός! Εδώ στο κέντρο νωρίς το βράδυ στην 1^η Ιανουάριου (μία οδό του κέντρου δίπλα στο κεντρικό μερκάδο/τοπική αγορά). Περίμενε περίμενε θα σου δείξω, υπάρχει βίντεο.

Ψάχνει κάτι στο κινητό του ενώ οδηγάει, με στυλ και άνεση που μόνο ταξιτζής θα μπορούσε να έχει. Μου δείχνει ένα βίντεο που δείχνει μια μηχανή εν κινήσει με μεγάλη ταχύτητα. Μία άλλη την προσπερνάει από απόσταση. Ακούγονται έξι πυροβολισμοί και η πρώτη μηχανή σωριάζεται στο έδαφος με τους επιβάτες της προφανώς νεκρούς. Έχω μείνει άναυδος μιας κι η οδός είναι κεντρική, είναι νωρίς το βράδυ και το βίντεο δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για το τι συνέβη. Εκείνος μου λέει ότι ήταν και οι δύο πολύ νέοι ενώ ψάχνει και βρίσκει να μου δείξει το βίντεο που τους δείχνει νεκρούς. Με το που καταλαβαίνω τι μου δείχνει αποστρέφω έντρομος το βλέμμα μου και του λέω ότι δεν αρέσκομαι σε τέτοια θεάματα και δεν το βρίσκω εύλογο να τα βλέπουμε για κανένα λόγο (με τρόπο πολύ πιο λαϊκό και επικριτικό). Νιώθω λίγο άσχημα, γιατί καταλαβαίνω ότι μάλλον το μοίρασμα του γεγονότος και της επιβεβαίωσης μιας κοινής αποδοχής αυτής της πραγματικότητας και μίας θεωρητικά κοινής ψυχραιμίας απέναντι της είναι ο τρόπος του, όπως και πάρα πολλών ντόπιων που γνώρισα, να διαχειριστούν το φόβο, την ανησυχία και το άγχος που τους προκαλεί ό,τι συμβαίνει. Και να συνεχίσουν τη ζωή τους «ανενόχλητοι».

Φτάσαμε. Μου έφτιαξε τη μέρα. «Να προσέχεις παλικάρι μου. Ειδικά αυτές τις μέρες να προσέχεις πολύ» μου λέει κι εγώ τον ευχαριστώ για την συμβολή, πληρώνω και κατεβαίνω. Μπαίνω σαστισμένος στη Frayba και ψάχνω γνωστούς να μοιραστώ το ζόρε μου. Δεν βρίσκω ωστόσο την ανακούφιση που αναζητούσα.

Οι νέοι ήταν 14 και 21 ετών. Ο δολοφόνος ήταν σίγουρα σικάριο αφού κατάφερε πάνω σε εν κινήσει μηχανή να πυροβολήσει έξι φορές, δύο άτομα επίσης σε εν κινήσει μηχανή, και να πετύχει τον καθένα

από 3 φορές στο κεφάλι.

Ακούω ένα φίλο να λέει ότι σε μια παρόμοια με την δικιά μου διάδραση, που είχε με ένα ντόπιο, ακούστηκε η φράση «Πάλι καλά που ήταν Σικάριος» (κι άρα δεν θρηνούσαμε θύματα από αδέσποτες σφαίρες). «Θέε μου» σκέφτομαι «τι έχουμε φτάσει να συζητάμε; Και τι λέγεται;». «Δόξα το Θεό οι δολοφόνοι είναι εξαιρετικοί στην δουλειά τους»;

Σοκαρισμένος ψάχνω μια καρέκλα να κάτσω και σκέφτομαι: «Τι μπορεί να έχει κάνει κάποιος στα 14 του για να «αξίζει» 3 σφαίρες στο κεφάλι; Γιατί να τρως 3 σφαίρες στο κεφάλι γενικά;»

Υ.Γ. Το επίπεδο «κιτρινισμού» στα μέσα μαζικής ενημέρωσης του Μεξικού είναι σοκαριστικό. Σε καθημερινή βάση αν κάποιος ανοίξει την τηλεόραση ή μια εφημερίδα μπορεί να δει από αποκεφαλισμένα πτώματα μέχρι λεωφορεία μέσα στις φλόγες. Γενικότερα δηλαδή μια προβολή ακραίας βίας με σκοπό την προσέλκυση του κοινού χωρίς να τηρείται κανένα μέτρο δημοσιογραφικής δεοντολογίας ή προστασίας, επί παραδείγματι, των παιδιών από τέτοια θεάματα.

Απογευματινά ιατρεία και έμφυλα ζητήματα

Ξυπνάω για να πάω τουαλέτα. Πόσο ήπια χθες ρε γαμώτο; Πολύ ωραίο το μεζκάλ του Αντριά όμως. Κοιτάω το κινητό μου να δω την ώρα. 7.02 κι έχω μία αναπάντητη από τον Αφίφ κι ένα μήνυμα που λέει «πάρε τον Σάλβα τηλέφωνο μόλις ξυπνήσεις». Πεθαίνω της νύστας, στέλνω και στους δύο και ρωτάω τι έγινε και ξαπλώνω, μιας κ ο Αφίφ θα μπορούσε κάλλιστα να έχει στείλει αυτό το μήνυμα χωρίς κανένα σοβαρό λόγο, όπως έχει ξανακάνει. Στριβογυρνάω για λίγο αλλά δε μπορώ να κοιμηθώ. Παρόλο που ο Αφίφ δουλεύει από τις τέσσερις, η αναπάντητη στις πέντε το ξημέρωμα με προβληματίζει. Πετάγομαι πάνω και παίρνω τηλέφωνο τον Σάλβα. Δε μου απαντάει. Ξαναπαίρνω. Το ίδιο. Παίρνω τηλέφωνο τον Αφίφ. Δεν το σηκώνει. Μου στέλνει μήνυμα "Έλα στου Σαλβα". Τον ρωτάω τι έγινε; Μου λέει πέθανε ένας/μία φίλος-η (τα αγγλικά δεν έχουν άρθρα και με μπερδεύουν). Βλέπω τον Κάσες στην άλλη άκρη του δωματίου να ξυπνάει και να κοιτάει το κινητό του. Με κοιτάει και καταλαβαίνουμε ότι έχουμε την ίδια πληροφόρηση. Ξεκινάμε να ετοιμαζόμαστε.

Πλησιάζουμε στο σπίτι του Σάλβα και βλέπουμε μια νεκροφόρα και τον Σάλβα με άλλα 4 άτομα να κουβαλάνε κάτι που φαίνεται μεγάλο και βαρύ. Προφανώς ένα σώμα. Εδώ πέθανε η φίλη; Τι γίνεται; Την στιγμή που φτάνουμε η πόρτα του αμαξιού κλείνει και δε βλέπουμε τίποτα παραπάνω.

Ο Σάλβα δε μας έχει δει και μπαίνει στο σπίτι, τον ακολουθούμε και τον αγγίζω στην πλάτη. Γυρνάει, μας βλέπει, καταρρέει! Μας αγκαλιάζει με όλη δύναμη του έχει απομείνει και ξεσπάει σε λυγμούς.

"Πέθανε! Πέθανε! Ήμασταν εδώ μαζί! Ήμασταν παρέα! Πως γίνεται αυτό;"

Ήταν μια γυναίκα τρανς. Εξαιρετική σεφ μεξικάνικου φαγητού σε ένα εστιατόριο στην Τούξτλα

Γκουτιέρεζ (πρωτεύουσα της Τσιιάπας - 1.5 ωρα απόσταση από το Σαν Κριστομπαλ) που ωστόσο οι έμφυλες διακρίσεις της είχαν απαγορεύσει μια μεγάλη καριέρα. Επίσης, ούτε η οικογένεια της δεν την αποδεχόταν. Ερχόταν κάθε βδομάδα στα ρεπό της στο Σαν Κριστόμπαλ κι έμενε στο σπίτι του Σάλβα. Το μοναδικό μέρος που την αποδέχονταν ακριβώς όπως είναι. Έπιναν, έπαιζαν games και συζητούσαν μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Είχε διαγνωστεί με μια ασθένεια που δε μπορούσαν να καταλάβουν οι γιατροί τι είναι. Ίσως ψυχοσωματικό αυτοάνοσο έλεγαν κάποιοι. Οι γιατροί και οι νοσοκόμοι, που παρεμπιπτόντως επίσης δεν την σέβονταν σαν τρανς γυναίκα, της σύστησαν εξετάσεις και διάφορα φάρμακα για να βρουν τι έχει και να το αντιμετωπίσουν. Η οικονομική της κατάσταση δεν ήταν η καλύτερη κι ειδικά τους τελευταίους μήνες με την επιδείνωση της ασθένειας που αναγκαζόταν να δουλεύει πολύ λιγότερο. Της πρότειναν δυο εξετάσεις, τη μία μετά την άλλη, οπωσδήποτε. Εκείνη είχε χρήματα μόνο για τη μία και άρα δεν είχε νόημα να κάνει μόνο τη μία. Της πρότειναν άλλη εξέταση που μπορούσε να την κάνει δωρεάν. Η ουρά/αναμονή ωστόσο και πάλι ήταν τεράστια κι εκείνη δεν είχε χρήματα για ιδιωτικά ή για τα απογευματινά ιατρεία (Αχ τι μου θυμίζει αυτό!) οπότε με υπομονή το πάλευε όπως μπορούσε. Άφησε την τελευταία της πνοή στα χέρια του Σάλβα, μία Τρίτη γύρω στις 2.30 το βράδυ.

Κοιταζόμαστε με τον Κάσες. Έχουμε πάρα πολλά να εκφράσουμε αλλά σεβόμαστε την κατάσταση του Σάλβα και δε λέμε τίποτα παρά μόνο λόγια αγάπης και συμπαράστασης στον φίλο μας. Πλένουμε τα πιάτα και τακτοποιούμε το σπίτι όσο ο Σάλβα ηρεμεί και ετοιμάζεται για να πάει να συναντήσει την οικογένεια στον οίκο τελετών.

Φτάνουμε στη δουλειά με τον Κάσες στις 11.45 ενώ ξεκινούσαμε στις 11 και το εστιατόριο ανοίγει σε ένα τέταρτο. Ο άλλος σεφ (πέρα του Σάλβα) μας βλέπει και δε μας λέει τίποτα. Ξέρει που ήμασταν. Είναι ο Αφίφ. Περνάω την κουζίνα και κλείνομαι στο μπάνιο. Ξεκινάω εξαγριωμένος και μισοκλαμένος μια απαγγελία βγαλμένη από τα εντατικά κυριακάτικα μαθήματα βωμολοχίας που παρακολουθούσα στην εφηβεία μου στην θύρα 4 του Γεντί Κουλέ. Αυτή τη φορά με στόχο τους νεοφιλελεύθερους και τους συντηρητικούς κι όχι τις ομάδες της Αθήνας.

Για να μην μακρυγορώ ----- σε όποιο βάζει καν στη συζήτηση για να γίνουν προϊόντα της αγοράς το νερό, η εκπαίδευση, η στέγαση, η ενέργεια κι η υγεία. Εύχομαι οι υγιείς φίλοι κ τα υγιή παιδιά σας (κ το «υγιή» δεν το εννοώ σωματικά) να δημιουργήσουν ένα κόσμο τελείως αντίθετο από τις απόψεις σας όπου θα μπορείτε να έχετε μια στέγη πάνω από το κεφάλι σας, να μαγειρεύεται, να ζεσταίνεστε, να μορφώνεστε και να γιατρεύεστε/προλαμβάνετε ασθένειες χωρίς να πρέπει να αγχώνεστε και να μετράτε φράγκα. Να το παίρνετε ως δεδομένο ότι στη κοινωνία που θα ζείτε με την βοήθεια όλων θα σας παρέχουμε και θα μας παρέχουμε αυτά τα πράγματα, όλοι για όλους σε όλους.

Πόσο κοστίζει η Κρήτη;

Βρισκόμαστε στη μέση μίας συναισθηματικά πολύ φορτισμένης συζήτησης. Η κατάσταση με τον

πόλεμο των Καρτέλ είναι εκρηκτική στην περιοχή και όπως είδατε και παραπάνω η κατάσταση έχει μεταφερθεί έντονα και στις πόλεις. Παράλληλα, εννοείται κράτος και πολυεθνικές, χρησιμοποιώντας αυτόν τον πόλεμο συνεχίζουν να κάνουν business as usual (που λένε και στο χωριό μου). Η συζήτηση τώρα περιστρέφεται γύρω από το Tren Maya. Και βρισκόμαστε στο σημείο όπου εγώ κάνω την, για εμένα, πρωτοφανή διαπίστωση:

N: - Tren Maya δηλαδή. Εκτοπίζουν τους πληθυσμούς Μάγια τα καρτέλ για χάρη των πολυεθνικών και παίρνουν τη γη τους, καταστρέφουν τη φύση τους, διαλύουν την κουλτούρα τους. Μόνο και μόνο για να την κρατήσουν ως μία εικόνα και να την πουλήσουν στους πλούσιους ως προϊόν προς κατανάλωση.

M: - Ακριβώς. Γιατί και με το δικό σου μέρος τι νομίζεις ότι θα γίνει;

N: - Ναι, υποθέτω, μάλλον δίκιο έχεις.

M: - Τι υποθέτεις και τι μάλλον ρε; Γιατί κάνετε τίποτα διαφορετικό από το να το αποδέχεστε; Στη ζωή δεν έχει ουδετερότητα. Στο σύστημα που ζούμε για ότι δεν παλεύεις και δεν αγωνίζεσαι στο παίρνουν. Εμείς τουλάχιστον παλεύουμε με νύχια και με δόντια για την γη και την κουλτούρα μας. Σε εσάς δεν χρειάζεται καν να σας ζορίσουν. Πόσο μάλλον με όπλα.

X: - Ντάξει ρε ηρέμησε δεν διαφώνησε μαζί σου. Στην τελική κάθε μέρος...

N: - Όχι, όχι άσ'τον να συνεχίσει.

M: - Θα συνεχίσω ναι! Άκου «υποθέτεις» και «μάλλον». Σε εμάς έρχονται τα καρτέλ και παραστρατιωτικοί με όπλα και στεκόμαστε εκεί και υπερασπιζόμαστε τα μέρη μας και την ζωή μας μέχρι τελικής πτώσης. Εσείς τι κάνετε; (Πιάνει εξοργισμένος και γεμάτος ειρωνία το πορτοφόλι του) Πόσο αξίζει η ζωή και η κουλτούρα σου να την εξαγοράσω και να την ξεπουρδελέψω; 1000πέσος (το αντίστοιχο περίπου των 50ευρώ) το βράδυ καλά είναι για το σπίτι και την γη των παππούδων σου; Πόσο κοστίζει η Κρήτη, τα χωριά και η κουλτούρα της; Στα πόσα πέφτει η τρομερή αντίσταση των δυτικών; 1500; 2000πέσος το βράδυ καλά είναι;

N: - Εντάξει έλα, τελειώνει τώρα καταλάβαμε.

M: - Όχι δεν τελειώνω. Υποκριτές δυτικοί. Όλα μια εικόνα. Η πολιτική και η ζωή σας μια τεράστια αντίφαση. Αλλά ξέχασα, βέβαια, εσείς είστε αριστεροί. Οπότε αν είναι να τα κάνετε sustainable και eco-friendly τα ξεπουλημένα σπίτια σας, και τις ζωές σας που προσπαθείτε να αποενοχοποιήσετε με ότι μαλακία βρείτε. Εμείς δεν ξέρουμε από όρους τόσο καλά και δεν έχουμε τόσο καλή πολιτική κατάρτιση βλέπεις. Εμείς το λέμε να είσαι άνθρωπος, να ξέρεις με ποιους είσαι, τι θες και τι εκτιμάς σε αυτή την ζωή και να παλεύεις γι' αυτό χωρίς να ξεπουλιέσαι. Ή μάλλον λάθος, δεν το λέμε. Το ζούμε!

N: - σύντροφε .

Του λέω μια πολύ διάσημη Μεξικάνικη βρισιά χαμογελαστός και με καλοπροαίρετο τρόπο, αν και

φανερά πολύ αναστατωμένος και πίνω μια γουλιά μεζκάλ. Το ίδιο κάνει κι εκείνος. Ηρεμούμε. Τον ξαναβρίζω. Γελάει. Φαίνεται από το ύφος και τον τόνο μου ότι συμφωνώ και του το λέω σαν παράπονο που τόλμησε να περιγράψει την κατάσταση. Γελάω κι εγώ. Η συζήτηση συνεχίζεται πάνω στην κατάσταση στην Τσιάπας.

Αποχωρισμός με εκείνη

Περιφέρεται στον χώρο ψάχνοντας κάτι ακόμα αποσυντονισμένος. Την βλέπει να κοιτάει τα άπλυτα. Καταλαβαίνει ότι τα κοιτάει για να σιγουρευτεί ότι δεν ξεχνάει κάτι εκεί και να πάρει όλα τα ρούχα του. Ο χρόνος λιγοστεύει.

Έχει μαζέψει όλα τα πράγματα του και κάθεται μια τελευταία φορά στον καναπέ.

-Είδες το ψυγείο μήπως άφησες κάτι;

-Ναι τα πήρα όλα. Σε πειράζει να κάτσω λίγο;

-Εννοείται πως όχι.

Της λέει λόγια τρυφερά. Όπως μπορεί και όπως ξέρει.

Του λέει ότι δεν ξέρει να εκφράζει την αγάπη του και είναι σκληρός.

Της λέει συγγνώμη, πως το ξέρει αλλά χρειάζεται χρόνο για να αλλάξει.

Του λέει ότι ίσως φταίει το μεγάλωμά του και δημιουργεί απόσταση.

Την ρωτάει αν ξέρει το ρητό «όποιος μιλάει, μιλάει για τον εαυτό του».

Του λέει ότι το ξέρει κι ότι ισχύει. Του λέει ότι κι εκείνη χρειάζεται χρόνο γιατί είχε παλαιότερα πληγωθεί.

Της λέει ότι πίστευε πως θα τα κατάφερναν μαζί. Εκείνος θα μάθαινε να εκφράζει την αγάπη του κι εκείνη θα μάθαινε να δεσμεύεται στα αλήθεια.

Του λέει κι εκείνη το ίδιο πίστευε αλλά δεν αντέχει πια κι ο χρόνος τους τελειώνει.

Ούτε εκείνος αντέχει αλλά δεν της το λέει. Της λέει ότι την καταλαβαίνει και της ζητάει μια τελευταία αγκαλιά.

Κι είναι περίεργο και δύσκολο πολύ όταν η τελευταία αγκαλιά είναι με σιγουριά η τελευταία. Όταν είναι η τελευταία φορά που βλέπουν ο ένας τον άλλο. Η γεωγραφική απόσταση (και ίσως κι αυτή που δημιουργεί η διαφορά κουλτούρας) δεν συγχωρεί, δεν αφήνει περιθώρια ελπίδας.

Του ανοίγει την πόρτα γιατί κρατάει πολλά πράγματα.

Την ευχαριστεί.

Μια τελευταία φορά σε τούτη την ζωή σμίγουν τα βλέμματα τους. Δυο ανθρώπων που έζησαν τόσα και τόσα μαζί.

Εκείνος φεύγει. Σταματάει και κοιτάει γύρω το μεγάλο κήπο που δεν θα ξαναδεί. Σκύβει το κεφάλι προς στιγμήν, μα γρήγορα το μετανιώνει και το υψώνει πάλι, με πόνο αλλά και περηφάνια.

Κατεβαίνει τα σκαλιά. Πλέον δεν φαίνεται το σπίτι καλά.

Της χαρίζει ένα τελευταίο γύρισμα του κεφαλιού χωρίς να μπορεί ωστόσο να την δει καθαρά.

Του χαρίζει ένα κορμί σε μια ανοιχτή ακόμα πόρτα.

Εκείνος δεν θα πάει ποτέ να την βρει εκεί που είχαν πει κι ούτε θα μάθει πιο πολλά για το...

Εκείνη δεν θα έρθει ποτέ στην...

Κατεβαίνει το τελευταίο σκαλί κι έτσι φορτωμένος με πράγματα και βουρκωμένος όπως είναι ξεκινά να τραγουδάει ένα τραγούδι που του έμαθε ο παππούς του όταν ήταν μικρός.

"Χιλιάδες όνειρα γιατί πήγαν χαμένα;

Τα τόσα όνειρα κ τα τόσα φιλιά,

Μα έτσι είναι στην ζωή τα σκληρά πεπρωμένα,

Να μένουν όνειρα κι όχι χάδια, φιλιά ".

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού,

Από την επίσημη σελίδα της [Frayba](#): Το Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Fray Bartolomé de Las Casas, AC (Frayba) ιδρύθηκε στις 19 Μαρτίου 1989, με πρωτοβουλία του Ντον Σαμουέλ Ρουίς Γκαρσία, τότε καθολικού επισκόπου της Επισκοπής του Σαν Κριστόμπαλ ντε λας Κάσας, ο οποίος θεώρησε απαραίτητη τη δημιουργία ενός οργανισμού για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ικανού να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των κοινοτήτων και των οργανώσεων για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους. Από την αρχή, η Frayba σχεδιάστηκε ως ένας χώρος ανοιχτός στην υποδοχή και στήριξη κάθε ατόμου ή ομάδας της οποίας τα δικαιώματα είχαν παραβιαστεί, ανεξαρτήτως θρησκείας, εθνότητας ή φύλου. Έτσι, το Κέντρο γεννήθηκε υπό την προστασία, καθοδήγηση και ώθηση της επισκοπικής διαδικασίας, αν και από την ίδρυσή του σκοπός ήταν να αποτελεί μια πολιτική οργάνωση αυτόνομη στη λειτουργία της από τη δομή της επισκοπής, αλλά συνδεδεμένη και καθοδηγούμενη στο έργο της από τις διεργασίες των ιθαγενικών κοινοτήτων και τη δέσμευση της επισκοπής στην αξιοπρέπεια, τη δικαιοσύνη και την ειρήνη.

Πολύ συνήθης συμβουλή μετά από μια δολοφονία καθώς συνήθως τις επόμενες 2-3 μέρες θεωρητικά υπάρχει μεγάλη περίπτωση να είναι η περίοδος της εκδίκησης και ο φόβος για θάνατο από αδέσποτες σφαίρες είναι αρκετά υπαρκτός εκείνες τις μέρες.

Πληρωμένος δολοφόνος/εκτελεστής των καρτέλ.